

porušil zároveň i povinnost mlčenlivosti, uloženou mu § 9, odst. 2 adv. ř. a vztahující se ke všemu, co souvisí s vedením věci advokátu svěřené (r. č. 103, 148 a j. dis.).

K bodu 2. nálezu. Ani v tomto bodě nelze dáti odvolání za pravdu. I kdyby bylo správné tvrzení odvolatelovo, že závadný inserát nezadal k uveřejnění v takové formě, jak byl vytištěn, čili že, jak teprve v odvolání uvádí, redaktor sám od sebe a aniž odvolatel měl na to vliv otiskl slovo »Třetího« proloženým písmem, nemohlo by to odvolatele zbaviti zodpovědnosti. Neboť hledal-li koncipienta, nebylo tu pražádného důvodu, aby oznamoval veřejnosti, že hledá koncipienta třetího, vždyť účelem inserátu mělo býti pouze, aby se kandidát advokacie vůbec u něho přihlásil. Bylo-li v inserátu zdůrazňováno, že se hledá t ř e t í koncipient, bylo to způsobilé vyvolati ve čtenářstvu dojem a představu o velkém rozsahu advokátní kanceláře odvolatelovy a je nasnadě a oprávněný závěr, že odvolatel sledoval při tak upraveném inserátu účel, onen dojem u obecnstva skutečně vzbuditi. Právem shledala proto kárná rada v tomto jednání odvolatelově nepřipustnou reklamu při provozování advokacie a v důsledku toho poškození cti a vážnosti stavu advokátského, zejména když je nálezem zjištěno a odvolatelem nevyvráceno, že v rozhodné době hledal ve skutečnosti pouze druhého a nikoli třetího koncipienta. To odnímá půdu další námitce odvolatelově, že použitím slova »třetího« chtěl uchazeče pouze upozorniti na jeho budoucí postavení v kanceláři odvolatelově. Uplatňuje-li odvolatel, že oním inserátem chtěl také nepřímo vyvrátiti pomluvy, které tehdy o jeho kanceláři ve veřejnosti kolovaly, jako by jeho kancelář upadala a neměla dosti práce, je to tvrzení jednak nové a jednak nezpůsobilé, postavit jednání odvolatelovo do příznivějšího světla. Neboť k obraně proti zmíněným pomluvám měl použiti prostředku nezávadného a nikoli takového, jímž byla zasažena čest a vážnost, jichž je advokátu vždy a přísně dbáti, a za nějž musí proto kárně odpovídati.

Čís. 273 dis.

Obviněný advokát nesmí býti přítomen při výslechu svědků v jeho kárné věci, konaném u dožádaného soudu.

Se ctí a vážností advokátského stavu je naprosto neslučitelné, aby advokát v jakýchkoli právních věcech jednal se stranami v místnostech hostinských nebo v místnostech přístupných z místností hostinských.

Zlehčuje čest a vážnost stavu advokát, jenž bez povolení výboru advokátní komory koná mimo své sídlo pravidelné úřední dny.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 20/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady advokátní komory v Brně ze dne 23. června 1934, jímž byl odvolatel uznán vinným disciplinárním přetčením cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Odvolání je předně nedůvodné, pokud jde o výrok o vině. Kárný soud odvolací neshledává důvodu, aby se odchýlil od skutkových zjištění napadeného nálezu. — — — —

Uplatňuje-li odvolatel, že mnohých nejasností nebo rozporů při sepišování svědeckých výpovědí by tu nebylo, kdyby obviněný byl při svědeckých výpovědích intervenoval, zapomíná, že vzhledem k tomu, že výslech svědků prováděl cestou dožádání okresní soud, byla přítomnost obviněného při výslechu oněch svědků nepřípustna.

Pro posouzení věci je nerozhodno, zda činností obviněného byl udavatel Dr. N. ve svých zájmech dotčen či nikoli. Již disciplinární rada poukázala výstižně k tomu, že jde jediné o to, zda činností tou byla dotčena čest a vážnost stavu advokátského. A že by tomu tak nebylo, nepodařilo se odvolateli dokázati; jeho úsilí vyčerpává se pouze v tom, aby podlomil skutkový základ napadeného nálezu, a nepokouší se ani dokázati, že i při tom skutkovém základu, jaký je nálezem zjištěn, jednání odvolateli za vinu kladené neopodstatňuje disciplinární přečin zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského. Nepokouší se zejména o průkaz, že pochybený je náhled disciplinární rady, podle něhož je se ctí a vážností advokátského stavu naprosto neslučitelné, aby advokát v jakýchkoli věcech jednal se stranami v místnostech hostinských nebo v místnostech přístupných z místností hostinských (viz i r. č. 39 dis. Sb. n. s.). Činnost obviněného nemohou nijak ospravedlniti a učiniti beztrestnou jeho poukazy na to, že snad advokáti, pokud se týče notář tehdy v J. působivší, podle náhledu obviněného byli nespolehliví, neschopní atd.

Podstatou věci je a zůstává, že podle formálně i věcně bezvadných zjištění napadeného nálezu obviněný mimo sídlo své působnosti jednal se stranami o jejich právních věcech v takovém rozsahu, že se zřetelem na to jakož i na dobu, po kterou tuto činnost vyvíjel, je oprávněn náhled, že takovouto činností dlužno považovati za přímé konání úředních dnů. K tomu však obviněný žádného oprávnění neměl, ba jeho žádost za konání úředních dnů v J. byla výměrem výboru moravské advokátní komory ze dne 8. července 1933 zamítnuta. Postup obviněného byl dokonce již i předmětem kárného řízení, které skončilo pro obviněného příznivě jen proto, že průvodní materiál nebyl tehdy tak usvědčující jako nyní. Již i v tom nálezu bylo však obviněnému dáno jasně na srozuměnou, že hostinské místnosti dlužno na každý způsob označiti za takové, ve kterých advokát úřadovati nesmí.

Poukaz obviněného na to, že se nemohl dáti substituovati zmíněnými právníky j-y, poněvadž by se byl stal svým klientům odpovědným za případnou náhradu škody, ztroskotává již o to, že podle bezvadných zjištění napadeného nálezu přejímal v J. čteně i zastupování nová (sám v odvolání to přiznává, ovšem v míře jen omezené), a že ve své činnosti pokračoval i v době, kdy oni podle mínění obviněného nevyhovující právníci v J. již nepůsobili. Touto poslednější okolností je odňata půda též námitce odvolatelově, že se při svém jednání dal vésti ohledy lidskosti, aby klienty zachránil před újmou, jež by jim hrozila ze zastupování oněmi nedostatečnými právními zástupci.

Pro závěr, že obviněný v četných případech navštěvoval své klienty v J. v jejich bytech a závodech, aby s nimi o jejich věcech jednal, bral od nich informace a podával zprávy, měla disciplinární rada dostatečný podklad již v samém zodpovídání obviněného; tak udal obviněný ve svém vyjádření ze dne 30. prosince 1933, že před svým odjezdem z J. navštěvuje toho kterého obchodníka v J. v jeho bytě a že ho stále zaměstnává řada obchodníků v J., jimž v jejich věcech podává zprávy; že zastupuje řadu obchodníků v M. T., kteří jsou komitenty Živnostenské záložny v J., do jejíž kanceláře pak v takových případech docházel. Obviněnému nepodařilo se podle toho, co uvedeno, vyvrátiti správnost zhodnocení výsledků průvodních disciplinární radou a obviněný se ani nepokusil, jak již zdůrazněno, dolíčiti nesprávnost právního posouzení věci disciplinární radou na tom skutkovém podkladě, jak je tento v nálezu bezvadně zjištěn.

Čís. 274 dis.

Porušení povinností povolání, obnovil-li advokát prohraný spor na uměle konstruovaném novém žalobním důvodu, jsa si vědom beznadějnosti svého postupu.

Zásada, že čest a vážnost advokátního stavu je porušena, vejde-li advokát — nedbaje vůbec jemu známého právního zástupce odpůrce svého klienta — v přímý styk s odpůrcem, platí i v případech, kde zástupčí poměr byl již ukončen.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 4/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 27. října 1934, jímž byl odvolatel uznán vinným disciplinárním přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

V napadeném nálezu není sice výslovně uvedeno, v čem je spatřováno porušení povinností a v čem poškození cti a vážnosti stavu. Než opominutí toto nečiní správnost nálezu pochybnou, poněvadž podle zjištěného stavu věci provinil se obviněný ve směru obojím.

Jde o porušení povinností povolání, jestliže se advokát prohřešil proti povinnostem uloženým mu zákonem, najmě advokátním řádem nebo disciplinárním statutem, nebo porušil-li povinnosti plynoucí mu přímo z výkonu advokátní praxe. Náleží zvláště k povinnostem advokáta, aby zájmy stran, které se k němu ve svých právních věcech uchýlily, zastával správně, poctivě a svědomitě a aby nepodnikl nic, co by se tomuto požadavku přičilo nebo co by vybočovalo z mezí zákona. Má proto advokát při zastupování nároků svého klienta voliti jen cestou zákonem pro ono